

Aj psy majú radi more

Chorvátsko je moja veľmi obľúbená dovolenková krajina. Ako dieťa som nikdy v Juhoslávii nebola, more som prvýkrát videla asi v 15-tich rokoch v Bulharsku. Potom som bola viackrát aj v Taliansku a opäť v Bulharsku, ale až Chorvátske more a kamenné pláže ma uchvátili.

Psa som mala so sebou pri mori prvýkrát v roku 1998, keď mala naša hovawartka Gaika 5 mesiacov. Dovolienka bola zaplatená skôr, než prišla Gaika k nám, a tak nebolo na výber, cestovala tiež. Za 3 týždne sme pochodili nielen chorvátske pobrežie od Dubrovníka po Rijeku, ale aj vnútrozemie Istrie. Bol to môj splnený dovolenkový sen. Zážitky z dovolenky mi vydržali 10 rokov a tak na ďalšiu dovolenku k moru som sa vybrala až v roku 2008. Spoločnosť mi robili naše hovawartky Afrika a Cortinka. Využili sme príležitosť, keď českí hovawartáci organizovali pobyt psov pri mori a pridali sme sa k nim. Vtedy bolo dosť chladné počasie, vo vode sme si príliš neužili, ale pochodili sme veľa krásnej prírody v národných parkoch Krka, Kornati a Plitvické jazerá. Z miest sme navštívili Zadar, Biograd, Šibenik, Sv. Filip a Jakov a tiež ostrov Pašman. Minulý rok ma dovolenka „omínila“ už od jari. Vymýšľala som rôzne spoločné hovawartácke výpravy, ktoré sa nakoniec neuskutočnili preto, že sme plánovali šteniatka od Afriky. Žiadne sa

však nenarodili, a tak sme sa narýchlo rozhodli využiť teplé septembrové počasie a vyraziť do Chorvátska. Neznášam cestovanie „na blink“, zvlášť, keď sme mali so sebou 3 veľké psy – hovawartky Afriku, Fidži a weimarského stavača Geryho. Niekoľko dní som presedela pri internete v snahe nájsť nejaké slušné, nepredražené ubytko, kde môžu s nami byť aj psy. Dlhú dobu sa mi nedarilo nájsť nič vhodného a voľného, až v pondelok 12. septembra sa predsa len na mňa usmialo šťastie a potvrdili mi pobyt v kempingu Straško na ostrove Pag. Najskôr sme frľali, že sa tam platí 6 € za psa na deň, ale keď sme prišli na miesto, vôbec sme to neľutovali. Mobilný domček bol komfortný a pláž vyhradená špeciálne pre psy. Super.

Hurá na dovolenku...

Vyrazili sme už o tri dni vo štvrtok 15.9. krátko popoludní. Vzali sme to priamo na juh cez Maďarsko a od Budapešti diaľnicou až do Gospiča.

Plán bol šoférovať, kým budem vladať, v noci prespať v aute niekde na parkovisku a ráno byť už pri mori. Všetko sa podarilo, v noci sme si dobre pospali, a tak sme na pobrežie dorazili celkom čerství. Fidži tam asi chcela byť oveľa skôr, lebo počas prestávok sa usadila za volant, že ma vystrieda. Bohužiaľ, zatiaľ nemá vodičský preukaz.

Cez pohorie Velebit sme sa serpentinami preklúčovali hore a dole na pobrežie do mestečka Karlobag. Tam sme vymenili eurá za kuny, lebo to bolo výhodnejšie, než meniť všetko doma. Na parkovisku bol taký milý mladý muž, ktorý keď nás videl s toľkými psami, ani parkovné nepýtal. Z Karlobagu bol na more veľmi deprimujúci pohľad. Ostrovy v ňom vyzerali ako kameňolom. Všetko suché, púste, kamenné. Až s hrôzou sme pozerali, kam to vlastne ideme. Po príchode do prístavu, odkiaľ odchádzal trajekt na Pag, sme neboli o nič menej zdesené. Všade len kameň, sucho a prach. Fuj.

... v kempe Straško

Severná strana Pagu je rovnako odstrašujúca, kamenná, ale keď sme prešli autom cez kopček na južnú stranu, hneď všetko vyzeralo inak. More bolo nádherné modré a všade rástli zelené stromy. No, odpadol nám veľký balvan zo srdca. Plán bol splnený, o pol desiatej ráno sme sa už kúpali v mori. Potom sme sa ubytovali v mobilnom domčeku. Mal dve izby, každá mala vlastnú kúpeľňu a WC, spoločný priestor, niečo ako obývačka s kuchyňou dokopy. Vybavené to bolo klimatizáciou, televízorom, plynovým šporákom a wifi pripojením na internet zadarmo. Toto jediné sme nevyužili, lebo na dovolenke fakt pracovať nemusím.

Ja som sa s Fidži a Afrikou nasťahovala do jednej izby a Soňa s Gerym do druhej. Psiskám sa najviac páčilo v kuchyni okolo stola a pod stolom. Tam je vždy najväčšia šanca, že sa ujde niečo dobré pod zuby. Svedomito a usilovne každý deň asistovali pri raňajkách, obede aj večeri. Domček mal vlastnú terasu, a tak sme často jedli práve tam. Najväčší úspech mal vyprášaný syr a palacinky. Domček mal plynový šporák s automatickým zapáľovaním horákov. Pekný luxus. Doma taký nemáme. A tak mi po návrate domov pár dní trvalo, kým som prestala tlačiť gombíky a presvedčať šporák, že sa má sám zapáliť.

... vo vode

Naše psie baby hovawartky sú zvyknuté veľa plávať. Gery ako weimar je určený na prinášanie kačíc z vody a vo vode je tiež ako doma. Každý deň si dosýta zaplávali, do omrzenia aportovali. Hlavne Gery, tomu nebolo nikdy dosť. Hoci má už 8 rokov, nenechal paničku oddychovať a keď mu nechcela hádzať apory, pišťal ako šteňa, len aby dosiahol svoje. Keďže pred tromi rokmi sme si kúpania v Chorvátsku moc neužili, teraz bol plán ležať na pláži a kúpať sa celé dni, kým sa bude dať. A to sa dalo celú dobu okrem dvoch dní. Tak sme teda ležali, opaľovali sa a plávali. Na fotkách sú s aportami striedavo aj Fidži aj

Afrika. Je ťažké ich rozoznať, ale keď sa dobre prizriete, Afrika už predsa len má trošku šedivú papuľku. Ale temperament ešte vôbec nemá šedivý. Hlavne keď vidí tenisovú loptičku. A keď sa už baby tvárili, že plávania bolo dosť, (Gery sa tak netváril nikdy), povozili sme sa ešte na nafukovačke. Keď človek odplával ďalej od brehu a pozrel sa späť smerom k pláži, naskytl sa mu úchvatný pohľad na pláž, stromy, palmy a v pozadí pohorie Velebit. Aj som koketovala s myšlienkou vziať si na nafukovačku fotoaparát a odfoťiť ten krásny pohľad, ale nakoniec som nenašla odvahu riskovať, že foťák skončí na dne morského. A tak kto chce tú krásu vidieť, musí sa vybrať na Pag sám.

... na pláži

Občas sme museli z vody aj vyliezť, aby sme sa celkom nerozpustili. Vtedy sme sa prechádzali

po pláži, baby sa jašili s loptičkami, alebo sme sa len tak povaľovali na lehátkach a čítali knižky. Keď náhodou na chvíľu zaľahol aj Gery, radšej sme sa ani nehýbali, ani nerozprávali, aby sa zas nezobudil a nedomfzal s hádzaním aportov. Mali sme výborné miesto v tieni stromov, kde sa ušlo lehátko aj pre psice. Užívali si to pohodlie. Pláž bola vyhradená pre psy, nikto na nás krivo nepozeral. Bolo tam viac psov, ale pláž bola dosť veľká, a tak sme mali priestoru habadej. Babám sa najviac páčil jeden ridžbek z Nemecka, ale Gery si svoj harem dobre strážil.

... v okolí kempu

Keď sme už mali plávania a ležania vyše hlavy, obišli sme plot, ktorý oddeľoval kemp od zvyšku pláže a vydali sa na prechádzku do okolia. Pláž viedla až do mesta Novalja, ale až tak ďaleko sme pešo nezašli. Tam sme sa vydali jeden večer autom. Všade na pobreží rástli veľké figovníky, ale na moje sklamanie sme ani jedinú figu na strome nenašli. A čerstvé figy zo stromu sú také dobré. Škoda, tuším pre tie figy budem musieť ísť do Chorvátska zas.

keď pršalo, mrholilo,...

Už pri príchode do kempu, sme si na recepcii všimli veľkú obrazovku, kde stále bežala predpoveď počasia. Na utork hlásili zhoršenie počasia, ochladenie a búrky, ktoré by však mali za dva dni prejsť. Čuduj sa svete, stalo sa to, čo málokedy: predpoveď počasia sa splnila. V utork ráno sme ešte stihli vybehnúť na pláž, porobiť pár fotiek s čiernou oblohou a rozbúreným morom, ale vzápätí sme už v daždi bežali do domčeka. Aj také zážitky patria k moru. Lejak prišiel riadny a vietor ešte väčší. Tak sme niečo pofotili a v teple kuchyne sme si kuchtili obed a večeru.

NOVALJA

Dážď ako prišiel, tak odišiel, podvečer sa už pekne vyčiaslo a my sme to využili na výlet do mestečka Novalja, ktoré bolo od kempu asi

5 km. Vzduch voňal po daždi, slnko svietilo, čo viac si možno priať? V kempe sme stihli ochutnať zmrzlinu a hoci zmrzlinár bol veľmi milý a babám doniesol dupľu zadarmo, zmrzlina bola hrozná - samá voda. Vôbec sa ani trochu nepodobala na vychýrenú jadranskú zmrzlinu. V Novalji bola predsa len už o trochu lepšia, ale aj tak je naša jadranská zmrzlina v Martine neporovnateľne lepšia. Nie je to čudné?

Výlet do ZADARU

O tom, že počas pobytu na Pagu sa pôjdeme pozrieť do Zadaru, bolo rozhodnuté ešte doma. Akurát termín sa prispôboval počasiu. Keď som bola v Zadare pred tromi rokmi, prechádzala som sa po nábreží a historickom centre mesta. Keď ma už boleli nohy, videla som tabuľku so šípkou na nejakú turistickú atrakciu s názvom Morské orgulje. Netušila som, čo to je a ani trochu sa mi už nechcelo za tým ísť. Doma som zistila, že je to jedinečná atrakcia - morské varhany. Na pohľad je to obyčajné schodisko na brehu mora, ale sú v ňom vytvorené prieduchy, do ktorých vlny vháňajú vzduch a tak vzniká hudba.

Keďže Pag nie je od Zadaru ďaleko, využili sme chladnejší deň ako stvorený na výlet do mesta, naložili sme psov, seba a foťáky a hurá do sveta. Cestou tam sme sa zastavili na vrchu kopcov, urobiť pár záberov z nadhľadu. Bol tam taký vetrisko, že sme stáť na jednom mieste mohli len s vypätím všetkých síl. Akonáhle som zdvihla jednu nohu, už som to neustála a pristála som až na aute. A to nevážim málo. Psiciam tam skoro uši poodťhalo. Tak sme sa rýchlo zas naložili do auta a vtedy som zistila strašnú vec: niekde mi z vreca vyfúklo jediné kľúče od auta. Náhradné viseli na klinčeku doma v Martine. Vyšla som zas von hľadať kľúče, hoci som vôbec neverila, že ich môžem nájsť. Nechápem, ako je to možné, ale kľúče ležali neďaleko auta. To bolo naše jediné šťastie. Fakt netušim, čo by sme bez kľúčov od auta robili.

Po ceste sme videli zvláštne polička s morskou vodou a zistili sme, že je to územie podniku SOLANA, ktorý je najväčším producentom morskej soli v Chorvátsku a má už tisícročnú tradíciu.

V Zadare už vietor nefúkal, strávili sme tam

prijemné chvíle, počúvali sme morské varhany a pozreli si aj „Pozdrav slnku“. Cez deň to nie je bohviečo - taký veľký kruh zo solárnych panelov. Ale treba tam prísť potme, čo sa nám nepodarilo. Aspoň na internete som teda pohľadala, čo ten veľký kruhový zázrak vlastne dokáže. V tme vytvára nádherné svetelné efekty a je to naozaj zážitok.

Zo Zadaru sme sa na Pag vracali cez Paški most. Nie je veľmi dlhý, len 301 m a široký je 9 m. Na tom otvorenom priestranstve však zase fúkal strašný vietor. Išli sme rýchlosťou asi 20 km/hod. a celým autom tak hádzalo, že sme sa skoro ... , kým sme prešli tých 301 m. V tento deň bol kvôli silnému vetru na celom pobreží medzi mestami Split a Senj zákaz jazdy kamiónov, nákladných áut a dodávok. Zrejme to tam nie je zriedkavé, lebo všade boli dopravné značky s výstrahami pred silným bočným vetrom.

Po takomto zážitku už naozaj viac netúžim. To radšej budeme spomínať na prechádzku ku kostolu Sv. Nicholasa, ktorý je medzi Zadarom a mestečkom Nin.

NIN

O mestečku Nin sme nevedeli nič, ale ostal nám čas, počasie bolo pekné a Nin mal na mape takú veľkú hviezdíčku, ktorá označuje turisticky zaujímavé miesta, tak sme sa tam išli pozrieť. Je to veľmi maličké mestečko, ale naozaj pekné. Celé stojí na ostrove, na ktorý vedie kamenný most s bránou. Za mestom je úzky záliv s plytkou vodou, ktorú naplno využívajú milovníci adrenalínových atrakcií. Silný vietor hral do karát surfigom a lyžiarom na vodných lyžiach, ktorí ako pohon využívali malé padáky. Dobré sa na nich pozeralo, ale keď padali do vody, nemenila by som s nimi. Predsa len bolo podvečer už dosť chladno.

... opäť vo vode

Predpoveď počasia sa opäť naplnila. Chladný front za dva dni prešiel a vrátilo sa teplo. Do konca pobytu sme sa už len povaľovali na pláži a vo vode. Gerymu voda natoľko učarovala, že aj keď sme sa večer vrátili zo Zadaru a všetci sme sa chceli už len natiahnuť na gauč, Gery

vytrvalo pišťal až kým nedonútil svoju paničku ísť na pláž a aspoň pol hodinku hádzať aporty. Blázon! Ešte že naše baby majú viac rozumu a vrelejší vzťah ku gaučom.

... cesta domov

Či sa nám chcelo, či nie, prišiel čas balenia. Gery to pochopil okamžite, ako uvidel nachystaný kufor svojej paničky. Smutný sa natiahol vedľa neho, aby sme ho tam nezabudli. Určite nerád opúšťal morskú pláž, lebo tam bol evidentne vo svojom živle. Hoci sme domček museli opustiť už dopoludnia, na pláži sme zostali až do večera. Pred zotmením sme sadli do auta, preplavili sa trajektom na pevninu a namierili si to do pobrežného mestečka Senj. Práve tam sme strávili jeden týždeň s Gaikou ešte v roku 1998. Keď som to mesto videla teraz, vôbec nič som nespoznávala. Buď mám takú nanič pamäť, alebo sa za 13 rokov tak veľmi zmenilo. Pred definitívnym odchodom z Chorvátska sme sa ešte posilnili pizzou a za tmy sme vyrazili smer Maďarsko.

Na poslednej veľkej benzínke na chorvátskej diaľnici sme opäť prenocovali a za pekného počasia sme sa plniť zážitkov vracali domov, tentokrát cez Bratislavu. Tam sme si oddýchli na návštevu u našich hovawartích odchovancov – u Everesta a u Coralky, veď načo sa ponáhľať domov? Doma to už predsa poznáme.

Autorka

Mgr. Martina Babíková
ch.st. Kráľovská stráž

www.hovawart.sk

snímky: (c) autorka